

Arrest

nr. 77 982 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. PIROTTE, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 december 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 november 2011.

1.3. Op 19 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Tadjiek te zijn, afkomstig uit het dorp Fereshkani Kalan, district Togzar of Sangcharak, provincie Saripol, waar u ook altijd gewoond hebt. U bent niet naar school geweest, behalve soms even in de winter, en hebt uw vader geholpen op het veld en met de verzorging van de koeien, ezels en schapen. Op een dag kwam talibancommandant A(...) R(...) aan uw vader vragen of hij zijn gronden niet aan hem wilde verkopen. Uw vader weigerde. R(...) stuurde nog enkele keren mensen naar uw vader om te eisen dat hij zijn grond zou verkopen. Uw vader bleef weigeren. Vier maanden na het eerste bezoek, kwam de commandant met zijn mensen en vermoordden ze uw vader en uw broer. U was ook thuis maar u vonden ze niet en u zag hen nog net wegluchten. Gezien de commandant ook al de burens had vermoord, was u bang. U verstopte zich gedurende 6 maanden bij uw oom, en bent daarna vertrokken naar Europa. Via Iran, Turkije en Griekenland bereikte u na ongeveer een maand reizen België. U bent België binnengekomen op 24 december 2010 en hebt er op 27 december asiel aangevraagd. Hier aangekomen vernam u van uw familie dat de gronden van uw vader bezet waren door mensen die een eigendomsdocument hadden. Voor uw vader vermoord werd hadden de daders immers nog zijn vingerafdrukken op een document laten zetten. U legt volgende documenten voor als staving van uw asielsdossier: taskara (Afghaanse identiteitskaart) van uzelf en verklaring van de ouderen van uw dorp.

B. Motivering

*Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uw relaas in verband met uw subjectieve vrees voor de taliban is niet overtuigend. Uw relaas is niet coherent, en bevat diverse tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling zetten. Hoewel u op de hoogte blijkt van de zeer slechte reputatie van de plaatselijke (voormalige) commandant A(...) R(...), die ervan verdacht wordt betrokken te zijn bij verschillende zware misdaden, doen verschillende inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw relaas vermoeden dat u persoonlijk geen problemen met hem heeft gekend. Ten eerste bent u niet duidelijk wat betreft de chronologische opeenvolging van de feiten. Zo verklaart u bij DVZ op 25 februari 2011, dat talibancommandant A(...) R(...) **zes maanden geleden** (dus in augustus 2010) aan uw vader vroeg om jullie stuk grond te kopen, en dat hij **vier maanden geleden** (dus in oktober 2010) met andere personen 's nachts bij u binnengevallen is en uw vader en broer vermoord heeft, en dat u daarna Afghanistan verlaten hebt (zie Vragenlijst DVZ p. 2). Zelfs al zou u bedoeld hebben dat een en ander respectievelijk zes en vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan gebeurd is (en niet voor uw gehoor bij DVZ), wat zou neerkomen op mei 2010 en juli 2010, dan komt dit nog niet overeen met uw verklaringen bij het CGVS. U stelt daar namelijk dat er niet twee, maar **vier maanden waren** tussen het eerste bezoek van de commandant om de grond te kopen en de moord op uw vader en broer (CGVS p. 13). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u op DVZ 'geen twee maanden gezegd' hebt. U hebt inderdaad niet letterlijk gezegd 'twee maanden', maar zes maanden geleden en vier maanden geleden, zodat er twee maanden tussen zijn. Hiermee geconfronteerd, geeft u opnieuw geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheid en zegt u dat er vier maanden tussen het eerste bezoek door de commandant en de moorden waren, en dat u daarna zes maanden bij uw oom was (CGVS p. 14). Bovendien verandert u zo ook uw verklaring, want stelt u dat u 4 à 5 maanden in het huis van uw oom was ondergedoken voor uw vertrek en geen 6 maanden zoals u eerder beweerde (CGVS p. 11). Bovendien is het vreemd dat u niet alleen niet meer weet in welke maand de commandant de eerste keer is gekomen (u denkt: het einde van de winter), maar vooral ook dat u niet meer weet in welke maand uw vader en broer zijn vermoord. Nochtans kent u de kalender en de namen van de maanden, en zijn de maanden belangrijk voor u als landbouwer, en kan men verwachten dat de moord op vader en broer, die bovendien de rechtstreekse aanleiding is tot uw vertrek naar het buitenland, een belangrijke datum is (CGVS p. 13).*

U zou, rekening houdend met uw laatste verklaringen, gezien u rond 20 november 2010 vertrokken bent (aankomst in België 24 december 2010 na een reis van een maand en 4 dagen – CGVS p. 14), en vier tot zes maanden ondergedoken hebt geleefd, nog in uw dorp geweest zijn in de maand "mizan" (21 september-21 oktober), en dan zouden uw vader en broer vermoord zijn tussen 20 mei en 20 juli. U verklaart dat op dat moment de tarwe nog op het veld stond. U verklaarde voorheen dat er wordt geoogst in of "assad" (21 juli-21 augustus), of op het einde van de winter, dus tussen maart en augustus (CGVS p. 4). Dit is een wel zeer lange periode. Maar aangenomen dat de tarwe nog niet geoogst werd toen uw vader en broer vermoord werden, is het vreemd dat deze nadien bvb. niet door uw ooms is geoogst. U verklaart wel dat als iemand in de problemen zat, dat de anderen dan zijn bezittingen gaan plunderen, maar voor zover u en uw familie wisten was de grond na de moorden op uw

vader en oom officieel nog altijd van jullie, dus was er geen reden om de tarwe niet zelf te oogsten (CGVS p. 15, 16 en p. 9-10). Beide broers van uw moeder wonen trouwens in het dorp, dus hadden zij dat kunnen doen (CGVS p. 4 en 17).

U verklaarde dat in de maand "mizan" (omzetting naar westerse kalender: 21 september – 21 oktober) de watermeloenen moeten geoogst worden, en dat nadien de tarwe wordt gezaaid (CGVS p. 4). Ook hier kan hetzelfde worden gesteld: u was nog in uw dorp, en u wist nog niet dat andere mensen de eigendomspapieren van jullie grond hadden, dus uw ooms hadden de meloenen kunnen oogsten. Gezien de akkers de enige bron van inkomsten van uw familie waren is het merkwaardig dat jullie deze oogsten zomaar zouden hebben laten liggen (CGVS p. 3). Bovendien is het vreemd dat de pachters van de commandant, die volgens u pas na uw vertrek op jullie grond zijn beginnen werken zijn (CGVS p. 17), de tarwe en de meloenen niet komen oogsten zijn. Deze zouden gewoon geplunderd zijn (CGVS p. 16). Pas toen de pachters, na uw vertrek, wel op de grond beginnen werken zijn, is uw oom gaan vragen waarom ze dat deden, gezien het jullie grond was (CGVS p. 9 en 15). Bovendien is de tijd van het jaar, midden januari, toen u op de hoogte gebracht bent van dat feit, wel heel laat om de tarwe te zaaien (CGVS p. 15). Normaal dient dit al in "mizan" te gebeuren (21 september - 21 oktober), dus toen u nog in Afghanistan was. Men zou dan ook verwachten dat uw ooms al eerder zouden geprobeerd hebben opnieuw de tarwe te zaaien, of dat de pachters die intussen jullie gronden hadden bemachtigd dit al zouden geprobeerd hebben. Geconfronteerd met deze feiten, legt u eerst uit dat u geen twee keer kunt oogsten, wat niet ter zake doet, en stelt u daarna dat er van "mizan" (21 september – 21 oktober) tot en met "jadi" (21 december – 21 januari) kan worden gezaaid. Niet alleen is dit een zeer lange periode, het is ook in tegenspraak met de documentatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat wintertarwe in uw regio wordt gezaaid tussen 15 oktober en 15 november en lentetarwe in maart, en met uw eigen verklaring in het begin van het gehoor, dat tarwe in "mizan" (september-oktober) wordt gezaaid (CGVS p. 16 en 4 en documentatie).

Bovendien is het niet waarschijnlijk dat pachters van de commandant van hem het eigendomsattest van de gronden zouden hebben gekregen, zoals u beweert (CGVS p. 9). De kans dat hij zo zijn eigendomsbewijs kwijtspeelt is te groot. Uw verklaring dat ze toch moesten bewijzen dat ze de grond hadden, is niet afdoende (CGVS p. 9). Ze hadden uw oom kunnen doorverwijzen naar de commandant en/of huurcontracten tonen. U verklaart dat u het land ontvlucht bent uit schrik voor de talibancommandant, omdat die ook u zou willen vermoorden (CGVS p. 10-11). Geconfronteerd met het feit dat de moordenaars u toch onmiddellijk na de moord op uw vader en broer hadden kunnen zoeken, gezien uw vader en broer al dood waren en uw moeder flauwgevalen en er dus geen obstakels meer waren, verklaart u dat ze misschien niet meer gezocht hebben omdat het al laat was, en u meestal in de woestijn bent voor uw werk als landbouwer. Hoewel u ook bij DVZ, en eerder bij het CGVS verklaarde dat de overval 's nachts gebeurde (verklaring DVZ en CGVS p. 7), en bij het CGVS ook verklaarde dat het in de avond was (CGVS p. 6 en 8), reageert u op deze confrontatie door te zeggen dat het nog maar het begin van de avond was. Geconfronteerd met het feit dat ze dan nog het huis hadden kunnen doorzoeken, verklaart u dat "het werk van de dief snel is" en dat ze misschien dachten dat er niet meer mensen in huis waren (CGVS p. 12-13). Gewezen op het feit dat de commandant toch wel wist wie in uw huis woonde, bevestigt u dit maar zegt u dat de mensen van de commandant niet wisten dat u er ook woonde, en dat ze misschien dachten dat u die avond niet thuis was. U verklaart ook dat u niet gezien hebt of de commandant zelf mee was (CGVS p. 12-13). Geconfronteerd met uw verklaring bij DVZ, waarbij u wel zei dat de commandant samen met enkele andere personen het huis is binnengevallen, geeft u geen verklaring voor de tegenstrijdigheid en bevestigt u enkel dat ze vier maanden geleden zijn gekomen, dat de commandant één keer is meegekomen en de andere keer mensen gestuurd heeft. Het is duidelijk dat u de vraag naar het feit of de commandant mee was toen ze uw vader en broer vermoordden, ontwijkt (CGVS p. 13). Uw verklaringen hieromtrent spreken elkaar dan ook tegen. Bovendien kan worden gesteld dat de commandant die wist hoeveel mensen er in uw huis woonden de moordenaars wel de opdracht zal hebben gegeven alle gezinsleden om te brengen, zodat het weinig aannemelijk is dat u aan deze moordpartij zal ontsnapt zijn.

Op de vraag naar waarom u gevlucht bent, zegt u dat u denkt dat de commandant zou denken dat u een probleem voor hem zou zijn, omdat er veel andere mensen zo zijn behandeld, hun grond en het geld werd afgenomen, de ouders vermoord en de kinderen weggevlucht. Op de vraag waarom uw moeder dan ook niet is vermoord, zegt u dat ze niets met vrouwen te maken hebben, dat ze oud is, en zich niet met haar bemoeien. Nochtans hebt u ook verklaard dat dikwijls de ouders van de gezinnen worden vermoord. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat vrouwen niets kunnen doen en herhaalt u dat ze niets doen met vrouwen. U hebt hier geen afdoende verklaring voor (CGVS p. 11-12).

Ook over de avond of nacht van de moorden zelf bent u niet coherent en niet gedetailleerd, wat nog meer doet vermoeden dat u deze gebeurtenissen niet zelf hebt meegemaakt. U beweert dat u op dat moment buiten was, niet ver van de kamers. U beweert dat uw vader en broer naar de radio aan het luisteren waren, en even verder beweert u dat uw vader naar de radio aan het luisteren was, en dat

uw broer in een andere kamer was, en dat hij, toen hij geroep hoorde erop afgekomen is (CGVS p. 8). Nadien stelt u dat er enkel licht was in die ene kamer en dat ze daarom misschien dachten dat er niet meer mensen in huis waren (CGVS p. 13). Zelfs al zou uw broer in het donker in de andere kamer geweest zijn, dan is het niet aannemelijk dat de overvallers die hem uit een andere kamer zien komen, niet eens zullen kijken of er ook in de andere kamers of de binnentuin geen mensen meer aanwezig zijn. Gezien iedereen uitgeschakeld was, is het onlogisch dat ze u niet zochten, maar is het tevens onlogisch dat ze plots op de vlucht zouden slaan. Er was immers niemand aanwezig die hen iets kon aandoen.

Bovendien bevat uw relaas andere zaken die niet coherent of logisch zijn. Uit uw verklaring op het CGVS blijkt immers dat u aanvankelijk dacht dat uw vader en oom gedood waren in een roofoverval, aangezien er veel overvallen in uw regio gebeuren (CGVS p. 10). Pas nadat u hier was kwam u te weten dat uw vader en broer vermoord werden wegens jullie gronden (CGVS p. 10, 9). Er was volgens deze verklaring dan ook geen enkele reden voor uw oom om te denken dat "ze" u ook zouden vermoorden, omdat u een probleem voor "hen" zou zijn, waardoor hij u aanraadde te vluchten (CGVS p. 10). U spreekt zichzelf hier trouwens tegen: waar u eerder stelt pas na aankomst hier te hebben geweten dat de commandant uw vader en broer vermoordde om die gronden te kunnen afnemen, beweert u nu plots het al bij uw oom te hebben geweten (CGVS p. 11). U voegde er aan toe dat ook uw moeder dit wist omdat ook jullie burens verplicht waren grond af te staan en vermoord werden, dit vernam zij in de periode dat u bij uw oom ondergedoken was, dus toen u nog in Afghanistan verbleef (CGVS p. 11). Zo u dan toch al vermoedde dat de talibancommandant achter de moorden op uw vader en oom stak, rijst de vraag waarom u nog verschillende maanden in het dorp verbleef, weliswaar volgens uw verklaring ondergedoken. Het risico dat u bij uw oom door de commandant ontdekt zou worden was immers groot, zodat de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees voor die commandant verder op de helling staat.

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging kunnen ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan, wat niet ter discussie staat. U legt verder nog een verklaring voor van de ouderlingen van uw dorp, met een stempel en handtekening ter bevestiging door het districtshoofd (CGVS p. 17 en bijlage). Dit document, dat door uw oom op uw vraag werd aangevraagd, vermeldt niet specifiek welke problemen u zou gehad hebben. Het vermeldt enkel dat u door onderdrukking en marteling door de taliban uw land hebt moeten verlaten, wat wel zeer vaag is. Hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat het verkeerd vertaald is, wat bij verificatie tijdens het gehoor door de tolk niet klopt (CGVS p. 18). Bovendien is het vreemd dat het districtshoofd, over wie u beweert dat hij samenwerkt met commandant A(...)R(...) (CGVS p. 7), dit zou ondertekenen. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat hij toch niet kan weigeren wat de mensen vragen (CGVS p. 18). Dit document, dat een gesolliciteerd karakter vertoont, bezit dan ook geen objectieve bewijswaarde. Uit uw verklaringen kan aldus niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Sar-e Pul, meer bepaald in het district Sangcharak, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Sar-e-Pul enkele districten te maken hebben gehad met aanvallen van AGE's en dat er militaire operaties zijn uitgevoerd door de autoriteiten. Recent kwam het in een district tot zware gevechten met internationale en Afgaanse troepen. Voor uw district Sangcharak wordt slechts melding gemaakt van één incident en is er geen sprake van gevechten of andere noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Sar-e-Pul een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Sangcharak in de provincie Sar-e-Pul, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sangcharak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Sangcharak van de provincie Sar-e-Pul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag) en de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker, in een eerste onderdeel, aan dat in de bestreden beslissing in grote mate wordt vergeten zich in de plaats van de asielzoeker te stellen en geen aangepast kennisniveau van hem wordt verwacht, terwijl hij af en toe tijdens bepaalde periodes naar school geweest is en hij van jonge leeftijd is, aan geheugenproblemen lijdt en haaruitval heeft en wellicht een trauma heeft opgelopen gezien de ernstige gebeurtenissen op jonge leeftijd. Verzoeker stelt dat hij nog langs een psychiater moet om dit verder te onderzoeken en hij de Raad van de onderzoeken op de hoogte zal houden daar zij in grote mate de wijze van zijn antwoorden kunnen verklaren. Hij vervolgt dat het oogsten niet bepaald het eerste is waaraan personen denken als hun familie brutaal uitgemoord werd en herinnert gewoonweg deze maand niet wat volgens hem te wijten is aan zijn gebrekkig kennisniveau en zijn trauma. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker in een tweede onderdeel de subsidiaire bescherming gezien het willekeurig geweld in zijn streek van herkomst waarvan hij riskeert het slachtoffer te worden. Onder verwijzing naar de "Fiche d'aide juridique" van het BCHV (Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen) bekritiseert verzoeker de evaluatie van het risico op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en stelt hij dat aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) geen beroep meer kan doen op de 'Security Updates' van UNHCR het CGVS zich baseert op allerlei soorten info die niet specifiek opgesteld wordt met als doel om de nood aan internationale bescherming van Afghaanse vluchtelingen te beoordelen. Verzoeker vervolgt onder verwijzing naar de 'nieuwe' 'Guidelines' van 2009 van UNHCR dat melding wordt gemaakt van een algemene verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de moeilijkheden om zones geografisch op te splitsen, gezien de volatiele evolutie van

het conflict en de afwezigheid van exacte monitoring van de situatie in de verschillende zones. Hij wijst er dienaangaande op dat in zijn streek weinig media aanwezig is gezien het eerder landelijk gebied is. Verzoeker besluit daaruit dat aldus moet vastgesteld worden dat er geen exacte en correcte monitoring en evaluatie is zodat, volgens BCHV, er rekening moet gehouden worden met de veralgemening en intensifiëring van de conflictsituatie en elk perspectief op ontwikkeling op korte of middellange termijn illusoir is. Hij wijst erop dat het CGVS sinds het ontstaan van de subsidiaire bescherming al verschillende keren zijn politiek heeft aangepast, wat eens te meer wijst op de snelle evolutie van het conflict. Onder verwijzing naar en het citeren van de 'Subject Related Briefing' (SRB) van de verwerende partij vervolgt verzoeker dat men dus zeer voorzichtig moet zijn met het trekken van conclusies uit noodzakelijkerwijs onvolledige informatie en stelt hij dat er een duidelijke toename is van het geweld en een significante verslechtering van de veiligheidstoestand. Hij wijst op de stijging van de AGE-aanvallen met 93% in het noorden wat een herziening van de positie van de tegenpartij noodzakelijk maakt en de subsidiaire bescherming het logisch gevolg moet zijn. Volgens verzoeker zal hij ook door districten moeten reizen die hem blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade aangezien net de wegen als strategisch worden beschouwd en het uitgelezen doelwit van aanvallen van AGE's en criminele groepen. Verzoeker verwijst naar gegevens van UNAMA en de bevindingen van Amnesty International en de UNHCR 'Eligibility guidelines' van 2010. Tot slot stelt verzoeker dat het niet duidelijk is waarom Afghanen uit Char Bulak en Chintal subsidiaire bescherming krijgen en Afghanen uit Saripol niet, aangezien in al "deze provincies" sprake is van groeiend geweld.

Er wordt een medisch attest van 5 januari 2012 aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Vooreerst ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn relaas in verband met zijn subjectieve vrees voor de taliban niet overtuigend is, daar hij wel op de hoogte blijft van de zeer slechte reputatie van de plaatselijke (voormalige) commandant A.R. maar verschillende inconsistenties en tegenstrijdigheden in zijn relaas doen vermoeden dat hij persoonlijk geen problemen met hem heeft gekend, (ii) hij niet duidelijk is wat betreft de chronologische opeenvolging van de feiten, zoals toegelicht, en het vreemd is dat hij niet alleen niet meer weet in welke maand de commandant de eerste keer is gekomen, maar vooral ook dat hij niet meer weet in welke maand zijn vader en broer zijn vermoord, (iii) aangenomen dat de tarwe nog niet geoogst werd toen zijn vader en broer vermoord werden, het vreemd is dat deze nadien bvb. niet door zijn ooms is geoogst, gelet op het feit dat er geen reden was om de tarwe niet zelf te oogsten en gezien de akkers de enige bron van inkomsten van zijn familie waren en men zou verwachten dat zijn ooms al eerder zouden geprobeerd hebben opnieuw de tarwe te zaaien of dat de pachters die intussen hun gronden hadden bemachtigd dit al zouden geprobeerd hebben, (iv) het niet waarschijnlijk is dat de pachters van de commandant van hem het eigendomsattest van de gronden zouden hebben gekregen, zoals verzoeker beweert, (v) hij verklaart dat hij het land ontvlucht is uit schrik voor de talibancommandant, omdat die hem ook zou willen vermoorden, maar geconfronteerd met de stelling dat ze hem toch onmiddellijk na de moord op zijn vader en broer hadden kunnen zoeken, hij tegenstrijdige verklaringen aflegt, zoals toegelicht, (vi) hij op de vraag waarom zijn moeder dan ook niet is vermoord zegt dat ze niets met vrouwen te maken hebben, hoewel hij ook verklaarde dat dikwijls de ouders van de gezinnen worden vermoord, (vii) hij over de avond of nacht van de moorden zelf niet coherent en niet gedetailleerd is, wat nog meer doet vermoeden dat hij de gebeurtenissen niet zelf heeft meegemaakt, (viii) zijn relaas andere zaken bevatten die niet coherent of logisch zijn, zo dacht hij immers aanvankelijk dat zijn vader en oom gedood waren in een roofoverval, maar hij zich zelf tegensprekt over het moment dat hij wist wanneer de commandant zijn vader en broer vermoordde om de gronden te kunnen afnemen, (ix) de voorgelegde documenten niet van aard zijn om de ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging om te buigen aangezien de taskara hoogstens zijn identiteit aantoont, die niet ter discussie staat, en de verklaring van de ouderen van zijn dorp niet specifiek vermeldt welke problemen hij gehad zou hebben en bovendien het districtshoofd, over wie hij beweert dat hij samenwerkt met commandant A.R. dit zou ondertekenen, zodat het document geen objectieve bewijswaarde heeft en (x) de commissaris-generaal na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in het district Sangcharak van de provincie Sar-e-Pul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 december 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De bewijslast rust in beginsel bij de asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.7. Niettegenstaande verzoeker jong (21 jaar) en weinig of niet-geschoold is, kan van hem wel verwacht worden dat hij de redenen van zijn vlucht op een relatief coherente manier kan weergeven. Zo is de Raad van oordeel dat verzoeker minstens duidelijk moet kunnen aangeven op welk moment van de dag de feiten plaatsvonden, indien deze in werkelijkheid gebeurd zijn, en moet hij minstens de maand van de moord op zijn vader en broer weten, vermits hij vlot de Afghaanse maanden kan opsommen.

In casu blijkt uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing dat verzoeker zeer incoherente verklaringen aflegt omtrent de omstandigheden van de moord op zijn vader en broer. Hij stelt immers initieel dat de daders 's nachts zijn gekomen gehoorverslag (CGVS, p. 7: "Wij wisten niet, ze zijn 's nachts gekomen, we hebben geen licht in ons gebied. Wij wisten niet, ze zijn 's nachts gekomen, die morgen had mijn vader klacht ingediend, ze zijn 's nachts gekomen") maar wijzigt daarna deze versie door te stellen dat het avond was (CGVS, p. 8 "'s Avonds zijn ze gekomen en ze hebben geschoten met

een wapen.(...) Ik was daar, mijn broer was naar daar gelopen, ze hebben op mijn broer geschoten, dan ben ik flauw gevallen. (...) Ik was ook in het huis, een beetje ver van hun. Mijn vader en broer zaten in het huis, ze hadden de radio, ze waren aan het luisteren, ik was even naar buiten. Het was nog niet laat in de avond, het was het begin van de avond.”(....)) en wanneer hem wordt gevraagd waarom hij zelf niet werd gezocht wijzigt hij voortdurend zijn relaas met betrekking tot het tijdstip waarom de belagers zijn vader en moord zouden hebben vermoord (CGVS, p. 12 “Misschien waren ze aan het zoeken. Misschien zijn ze nog altijd naar mij aan het zoeken (...) Ik weet niet waarom ze me niet gezocht hebben, misschien omdat het al laat was. Meestal zijn we in de woestijn. Wie zijn meestal in de woestijn? Ik en mijn broer, we gingen af en toe naar de woestijn. Waarom? Voor ons werk, omdat we landbouwers waren, omdat we op ons land. Ook als het nacht is? Neen, overdag, het was het begin van de avond. Het was het begin van de avond, dus u had nog op het land kunnen zijn, maar voor die mensen was het te laat om u nog te zoeken? Ik weet het niet. (...) Ze dachten misschien dat ik op dat moment, laat op de avond, dat ik op de gronden was. En af en toe was het ook laat als we van ons werk komen. (...) het was laat in de avond. (...) Het was een beetje laat op de avond. Het was avond, mensen waren nog niet aan het slapen.(...)”).

In de mate verzoeker thans in het verzoekschrift voorhoudt dat hij reeds verklaard heeft dat het in de vooravond was en hij op het land was toen de dieven/moordenaars zijn vader en broer doodde, en dat hij niet weet wat er gebeurd is op het moment van de overval omdat hij toen niet aanwezig was, wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen tijdens het gehoor dermate incoherent zijn dat de bewering in het verzoekschrift niet kan overtuigen, temeer daaruit nogmaals blijkt dat verzoeker steeds een nieuwe versie verzint aangezien hij ook incoherent is over het feit of hij in huis was flauwgevallen en de daders nog zag wegllopen (CGVS, p. 8-9 “(...)hun gezicht was bedekt (...)ik was ook in huis (...) wanneer ik dat heb gezien ben ik flauwgevallen (...)) dan wel op het land was waardoor ze hem niet konden vermoorden, zoals hij later tijdens het gehoor beweert en herhaalt in zijn verzoekschrift.

Bovendien, en daargelaten de vraag hoeveel maanden geleden de feiten plaatsvonden, moet worden vastgesteld dat verzoeker in het geheel niet in staat bleek te zijn de moord op zijn vader en broer te situeren in de tijd terwijl hij wel de Afghaanse maanden te kent (CGVS, p. 13-14 “Welke maand was dat? Juist weet ik niet welke maand dat was.(...) Hoe komt het dat u niet weet in welke maand uw vader en broer gestorven zijn. Ik kan het niet herinneren welke maand dat was.(...) Het was mogelijk dat het in de zomer was. Het was in de zomer.”). Aangezien verzoeker landbouwer is en uit zijn verklaringen blijkt dat hij de maanden kan aangeven waarin verschillende gewassen worden gezaaid en geoogst mag verwacht worden dat hij ook kan aangeven in welke maand zijn vader en broer werden vermoord.

Aangezien verzoeker flagrante incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot de moord op zijn vader en broer, namelijk dat hij niet coherent kan aangeven wanneer de feiten plaatsvonden 's nachts dan wel de vooravond of de late avond, of hij al dan niet aanwezig was op het ogenblik van de moord en hij niet eens de maand kent waarin de feiten zouden plaatsgevonden hebben, en hij zijn relaas steeds aanpast is de Raad van oordeel dat daaraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Dit klemt des te meer nu de voorgehouden moord op zijn vader en broer ernstige feiten betreffen die bovendien de aanleiding waren van het feit dat hij onderdook bij zijn oom en later naar België vluchtte.

Dat er een “hele polemiek” is geweest over wat verzoeker al dan niet zou hebben verklaard over de chronologie van de feiten wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Noch verzoekers leeftijd, verstandelijke capaciteiten, geheugenproblemen, en trauma kunnen een verklaring bieden voor zijn totaal gebrek aan coherentie over de voorgehouden feiten aangezien uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker op een normale manier antwoordt op vragen die betrekking hebben op zijn familie, zijn werk als landbouwer, zijn herkomst en hij de maanden kan opsommen. Het door verzoeker overgelegd medisch attest van 5 januari 2012 is geen weergave van gericht onderzoek en kan niet anders worden opgevat dan als een weergave van hetgeen verzoeker zelf heeft verklaard. Uit het attest valt niet af te leiden dat deze vaststellingen (geheugenverlies, haaruitval, nachtmerries en tremorhanden) een deskundigenoordeel van de dokter behelst en dat daaruit dient afgeleid te worden dat verzoeker een trauma heeft opgelopen. Bovendien wordt door verwerende partij terecht de vraag gesteld waarom verzoeker niet eerder een dergelijk attest neerlegde en dit slechts nu toevoegt in beroep. Waar in het in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker de Raad van zijn psychische onderzoeken zal op de hoogte houden, dient te worden vastgesteld dat er geen nieuwe stukken werden toegevoegd aan het dossier en evenmin enige opmerkingen dienaangaande werden geformuleerd ter terechtzitting.

Vermits verzoekers relaas ongeloofwaardig is en hij niet aannemelijk weet te maken dat zijn vader en broer door commandant R. werden vermoord omwille van de gronden, zijn de motieven met betrekking

tot de eigendomsbewijzen die R. zou hebben meegenomen, en de reden waarom hij en zijn moeder niet zouden zijn vermoord bijkomende motieven en is het verweer dienaangaande niet relevant.

2.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te toetsen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.9. Wat betreft de subsidiaire bescherming betwist verzoeker de analyse van de veiligheidssituatie waarop de commissaris-generaal zich baseert in het kader van het onderzoek naar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker vooreerst onder verwijzing naar een "*Fiche d'aide juridique*", dat hij overigens nalaat toe te voegen aan het verzoekschrift, kritiek uit op de wijze waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de SRB samenstelt en welke bronnen daarvoor gebruikt worden, stelt de Raad vast dat deze kritiek feitelijke grondslag mist omdat de SRB bestaat uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als *Pajhwok* en *Quqnoos* als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, van alle publieke bronnen UNAMA en ANSO over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en ANSO tweewekelijkse korte analyses biedt aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen en die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd, zoals wordt toegelicht op de pagina's 4 en 5 van de SRB. Het volstaat dan ook niet om de eerste paragraaf van het SRB te citeren om te besluiten dat de SRB niet steunt op volledige informatie, vermits daarin duidelijk wordt gewezen op de moeilijkheden die er zijn om exacte gegevens te verkrijgen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan, en het om die reden is dat in "*eerste instantie bronnen (worden) gebruikt die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren*", zoals verder wordt toegelicht.

Dat er in de streek van verzoeker weinig media aanwezig is omdat het eerder landelijk gebied is, verandert niets aan de gemaakte analyse die, zoals uit de SRB blijkt, niet alleen gebaseerd is op vaststellingen van de media maar ook op deze van experts, nationale en internationale organisaties. Dat er aldus geen exacte en correcte monitoring en evaluatie is van de veiligheidssituatie in de verschillende geografische zones in Afghanistan, kan niet worden bijgetreden zoals eveneens duidelijk blijkt uit de SRB. Dat de commissaris-generaal sinds het ontstaan van het statuut van subsidiaire bescherming al verschillende keren zijn politiek heeft aangepast wijst er alleen maar op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie op de voet volgt in Afghanistan en daar, gelet op de veelheid van onafhankelijke bronnen, ook toe in staat is om, indien nodig, het beleid te wijzigen afhankelijk van de actuele situatie.

Met het louter poneren dat men zeer omzichtig moet zijn met het trekken van conclusies en betogen dat een enorme toename van het aantal AGE-aanvallen een herziening van de positie van de tegenpartij noodzakelijk maakt, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de analyse van zijn district niet op correcte wijze gebeurde. Verzoeker stelt weliswaar terecht dat de veiligheidssituatie verslechterd is. De preciaire veiligheidssituatie blijkt uit de SRB waaruit kan afgeleid worden dat globaal gezien de veiligheidssituatie verslechterde, doch daaruit dient ook afgeleid te worden dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met deze twee elementen waar het volgende wordt gesteld: "*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.*

In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Sar-e-Pul enkele districten te maken hebben gehad met aanvallen van AGE's en dat er militaire operaties zijn uitgevoerd door de autoriteiten. Recent kwam het in een district tot zware gevechten met internationale en

Afghaanse troepen. Voor uw district Sangcharak wordt slechts melding gemaakt van één incident en is er geen sprake van gevechten of andere noemenswaardige incidenten.(...)"

Het is niet omdat verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de wijze waarop informatie wordt verzameld en geapprecieerd niet correct zou zijn. De motivering met betrekking tot de veiligheidssituatie van de provincie Sar-e Pul vindt steun in de SRB en de Raad is van oordeel dat op correcte wijze wordt besloten dat in verzoekers district Sangcharak actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld, aangezien slechts melding wordt gemaakt van één aanval op de Afghaanse politie en criminaliteit. De Raad wijst erop dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In de mate verzoeker zijn district vergelijkt met de districten in Chimtal en Char Bulak wijst de Raad erop dat uit de eenvoudige lezing (p. 35) blijkt dat ANSO zich niet alleen bezorgd maakt over de aanwezigheid van AGE's, doch dat er ook melding wordt gemaakt van intimidatie van de burgerbevolking en ontvoeringen, militaire operaties en luchtaanvallen, wat niet het geval is voor het district van verzoeker waar melding wordt gemaakt van 1 incident met de Afghaanse politie.

In de mate verzoeker nog aanvoert dat hij in geval van terugkeer naar zijn streek van herkomst duidelijk door districten moet reizen die hem blootstellen aan een meer dan reëel risico op ernstige schade, merkt de Raad op dat het aan verzoeker is om dit concreet toe te lichten aangezien het de taak is van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker kan zich niet beperken tot het betoog dat net de wegen in het noorden van Afghanistan als zeer belangrijk en strategisch worden beschouwd en het uitgelezen doelwit zijn van aanvallen door AGE's en criminelen, zonder dit te staven aan de hand van objectieve informatie. Dat uit de informatie blijkt dat er een scherpe toename is van de AGE-incidenten in het noorden van Afghanistan, zoals in Kunduz, Takhar en Baghlan kan niet volstaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar zijn district van herkomst aangezien het geweld regionaal zeer verschillend is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en de SRB waarin onder ander wordt gesteld dat de provincie Takhar een provincie is met een laag veiligheidsrisico, de veiligheidssituatie in Baghlan regionaal volgens de districten verschilt en de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz in alle districten precair is. Het is aan verzoeker om de nodige concrete toelichting te verschaffen bij zijn verweer, waar hij in gebreke blijft.

De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS